

Wspomnienie o Panu Profesorze Antonim Filipowiczu

Prof. dr hab. Antoni Filipowicz urodził się dnia 23 grudnia 1940 r. w Przemyślu.

Był absolwentem Wydziału Rolniczego Wyższej Szkoły Rolniczej w Lublinie (1965), dr nauk rolniczych Wydz. Rolniczego Akademii Rolniczej w Lublinie (1974), dr hab. nauk rolniczych z zakresu ochrony roślin Wydz. Ogrodniczego AR w Lublinie (1983), prof. (1995).

W latach 1965-1974 był asystentem w Kat. Ochrony Roślin Wydz. Rolniczego, a następnie adiunktem w Inst. Ochrony Roślin Wydz. Ogrodniczego (1974-1983), docentem w Kat. Fitopatologii i Techniki Ochrony Roślin tego Wydz. (19803-1990), prof. nadzw. (1990-1995) w tej Kat., prof. nadzw. i zw. (od 1998) w Kat. Ochrony i Kwarantanny Roślin Wydz. Ogrodniczego, kier. tej Katedry (od 1995).

Pełnił funkcję pełnomocnika rektora ds. studenckiego ruchu naukowego (1985-1987), funkcję prodziekana Wydz. Ogrodniczego (1985-1987).

Był członkiem Komitetu Ochrony Roślin PAN (od 1996), członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego (od 1972), Polskiego Towarzystwa Botanicznego (od 1974), Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemysłu (od 1974), Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (od 1988), Lubelskiego Towarzystwa Naukowego (od 1990), wykładowca Uniwersytetu II Wieku (od 1985), Dyrektorem Katolickiej Wszechnicy Ludowej w Lublinie (1996-1999) oraz aktywnym członkiem *Ordo Equestris Sancti Sepulchri Hierosolymitani* (od 2002).

Jako naukowiec był autorem i współautorem 215 publikacji naukowych na temat grzybów chorobotwórczych dla roślin uprawnych, a także stosowania środków ochrony roślin i skutków ich ubocznego działania. Był promotorem około 90 prac magisterskich (dyplomowych), promotorem 5 zakończonych przewodów doktorskich oraz recenzentem wielu prac na stopień doktora i doktora habilitowanego oraz na tytuł profesora.

Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz uzyskał nagrodę II stopnia ministra Edukacji Narodowej za osiągnięcia naukowe.

Pan Profesor był prawdziwym Człowiekiem Nauki, osobą o wielu pasjach, wielkim miłośnikiem i znawcą historii.

Dla współpracowników Jednostki, którą kierował był autorytetem, życzliwym i wyrozumiałym szefem, człowiekiem kultury i serca. W studentach zaś z zapalem rozbudzał chęć odkrywania tajemnic szeroko rozumianej Nauki.

Zachowamy go na zawsze w naszej pamięci.

Pracownicy Zakładu Metod Ochrony Roślin

„Wspomnienie o przyjacielu”
- profesora Antoniego Filipowicza
wspomina przyjaciel prof. Tadeusz Kęsik

Trudno jest pisać o koledze i przyjacielu, z którym przez 58 lat od czasu studiów byliśmy w bliskich kontaktach. Studiowaliśmy w latach 1960 – 1965 na Wydz. Rolniczym ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Lublinie. W czasie studiów Antoni, wśród kolegów Tosiek, należał do czołówki studentów zdobywających najwyższe oceny. Już wówczas imponował wiedzą ogólną, w tym znajomością historii, religii różnych wyznań, literatury pięknej. Od początku interesował się fitopatologią i często powtarzał „będę leczył rośliny”. Wszyscy byliśmy pewni, że poświęci się pracy naukowej. I tak się stało, bowiem stopnie i tytuły naukowe zdobywał w oparciu o prowadzone badania w zakresie ochrony roślin. Antoni racjonalnie gospodarował czasem. Obok głównego zajęcia jakim były badania naukowe, z dużym zaangażowaniem zajmował się pracą dydaktyczną, organizacyjną i upowszechnianiem nauki.

Bardzo lubił zajęcia ze studentami. Solidnie się do nich przygotowywał i interesująco je prowadził. Jadąc na zajęcia terenowe z magistrantami do Stacji Kwarantanny Roślin na wschodnie i południowe granice kraju, zawsze wybierał takie trasy, ażeby przy okazji, po drodze pokazać zabytki kultury materialnej – obiekty sakralne, zamki, muzea.

Pracując społecznie w ramach funkcjonującej Katolickiej Wszechnicy Ludowej, organizował edukację zawodową dla rolników praktyków nie posiadających wykształcenia rolniczego. Podczas kursu trwającego 3 lata, realizowane były zajęcia – wykłady i konwersacje z zakresu produkcji roślinnej, produkcji zwierzęcej i ekonomiki. Szkolenia odbywały się w każdą sobotę, poczynając od 1 listopada aż do Wielkanocy, dla grupy około 40 słuchaczy. Zadaniem koordynatora zajęć było zapewnienie wykładowców różnych specjalności. Sam też chętnie prowadził te wykłady.

Antoni konsekwentnie realizował swoje pasje życiowe. Jedną z nich było pszczelnictwo. Posiadał gruntowną wiedzę z tego zakresu, a na działce rekreacyjnej, nazywanej „Puszczą”, położonej wśród lasów k/Włodawy, amatorsko prowadził małą pasiekę składającą się z kilku rodzin pszczoł. Pozyskanym miodem obdarowywał przyjaciół. Wygłaszał też wykłady i pogadanki nt. życia pszczoł i ich znaczenia gospodarczego.

Inną pasją Antoniego były podróże bliskie i dalekie. Główne kierunki uprawianej turystyki to były fragmenty Szlaku Jedwabnego na terenie Azji Centralnej i Chin, kraje Bliskiego Wschodu i kraje europejskie. Przed wyruszeniem w każdą podróż solidnie się do niej przygotowywał studiując odpowiednią literaturę. Miałem to szczęście wielokrotnie podróżować w towarzystwie mojego Przyjaciela m.in. na konferencje naukowe krajowe i zagraniczne, pielgrzymki o charakterze charytatywnym na kresy wschodnie, spotkania formacyjne i inwestytury Bożogrobców odbywające się w różnych miastach Polski. Nasze wspólne wyjazdy na Litwę wiązały się z opieką nad doktorantami z Wileńskiej Wyższej Szkoły Rolniczej.

W latach 1997 – 2012 dojeżdżaliśmy często razem do Sandomierza na zajęcia dydaktyczne ze studentami *Studium Generale Sandomiriense* a także na różne uroczystości i spotkania w tym mieście. Wielokrotnie podróżowaliśmy też rodzinnie – z żonami. Niezapomniane wrażenie pozostało po wyjeździe do Rzymu na powitanie Nowego Tysiąclecia i spotkanie z Ojcem Świętym.

Antoni był człowiekiem religijnym, praktykującym chrześcijaninem, zwolennikiem ekumenizmu. Swoje praktyki i gesty religijne czynił odważnie i dyskretnie. Posiadał gruntowną wiedzę z życia Kościoła. Podczas bardzo licznych podróży odwiedzał miejsca kultu bożego, wielokrotnie pielgrzymował do licznych sanktuariów w kraju i wielu zakątkach świata. Szczególnie umiłował Ziemię Świętą, do której pielgrzymował aż pięć razy. Był laureatem honorowej odznaki *Concha Pelegrinatoris* Muszla Pielgrzyma, którą otrzymał z rąk Patriarchy Jerozolimskiego.

W roku 2002 został przyjęty do Zakonu Rycerskiego Świętego Grobu Bożego w Jerozolimie, podczas Inwestytury w Archikatedrze Wawelskiej. Przyjęty do niezwykle wspólnoty powołanej do pielęgnowania miłości do Ziemi Świętej i wspomagania chrześcijan zamieszkujących tamte tereny. Zrealizował też swoje

marzenia pielgrzymując do Matki Bożej na Górze Athos, gdzie w ciągu dwóch tygodni w surowych warunkach i atmosferze stworzonej przez miejscowych mnichów oddawał się modlitwie i kontemplacjom. Swoimi przeżyciami religijnymi chętnie dzielił się z przyjaciółmi, przygotowywał materiały do wykładów, które prezentował słuchaczom różnych gremiów i zgromadzeń. W środowisku lubelskim aktywnie uczestniczył w uroczystościach o charakterze religijnym, utrzymywał stałe kontakty z Duszpasterstwem Akademickim Uniwersytetu Przyrodniczego.

Podczas różnego typu spotkań Antoni umiejętnie prowadził dyskusje a także ciekawie przekazywał posiadaną wiedzę. Od wielu lat był uczestnikiem a także współorganizatorem zjazdów koleżeńskich rocznika studiów 1960 -1965. Często powtarzał: „z ludźmi trzeba się spotykać”. Jeszcze w maju na zjeździe koleżeńskim w Warszawie planował następny zjazd za rok w Bieszczadach. Ostatnie towarzyskie spotkanie w gronie przyjaciół odbyło się 29 lipca. Kolejne, planowane na początek sierpnia nie doszło do skutku z powodu pogarszającego się Jego stanu zdrowia.

Teraz, kiedy nie ma już Tośka wśród nas, odczuwamy brak Jego obecności podczas przyjacielskich spotkań, pełnych optymizmu rozmów i życzliwego uśmiechu.

Pozostał w naszej wdzięcznej pamięci.

Tadeusz Kęsik